

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้โทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการสอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี"
ผู้วิจัยได้เน้นไปในด้านปัญหาการจำกัดห้องส่ง สภาพของชั้นเรียนที่สอนด้วยโทรทัศน์ ประสิทธิภาพการ
ใช้งานของเครื่องรับโทรทัศน์ การเตรียมตัวผู้สอนและผู้เรียน การจัดรายการโทรทัศน์ อุปกรณ์ประกอบ
การสอน และหนังสือคู่มือ

ในการดำเนินการวิจัย ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น
ข้อมูลที่รวบรวมได้ทั้งหมด คือ แบบสอบถามจากอาจารย์ จำนวน ๔๐ ชุด นักศึกษาจำนวน ๒๐๐ ชุด
ในคณะนิติศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะ
รัฐศาสตร์ และคณะเกษตรศาสตร์

ผลของการวิจัยคือ

๑. ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน จำนวนนักศึกษาร้อยละ ๘๓.๖๗ ไม่เคยเรียนด้วยโทรทัศน์
มาก่อน แต่ส่วนใหญ่ชอบวิธีการสอนด้วยโทรทัศน์เป็นจำนวนถึง ร้อยละ ๗๕.๕๐
 - ๑.๑ ปัญหาที่นักศึกษาจำนวนร้อยละ ๕๘.๘๓ ประสพคือ อาจารย์ผู้สอนไม่ได้แนะนำวิธีการ
เรียนทางโทรทัศน์ให้เข้าใจ ซึ่งนักศึกษาน้อยเพียงร้อยละ ๙ ที่ค้นคว้าหาความรู้เองจากห้องสมุด
 - ๑.๒ ปัญหาซึ่งเกิดจากการเรียนด้วยโทรทัศน์ คือผู้ที่นั่งหลังห้องเรียนเห็นภาพและได้
ยินเสียงจากโทรทัศน์ไม่ชัดเจน
 - ๑.๓ ผู้เรียนซึ่งนั่งอยู่หลังจนจับกลุ่มคุยกันเป็นทราfficคาถาของนักศึกษาที่ตั้งใจเรียน
 - ๑.๔ เมื่อมีข้อสงสัยไม่อาจถามอาจารย์ผู้สอนได้ทันที
 - ๑.๕ บางวิชาที่อาจารย์สอนทางโทรทัศน์อธิบายเร็วจนเกินไปฟังไม่ทัน จดคำบรรยาย
ไม่ได้
- ๑.๖ ความสัมพันธ์ของอาจารย์และนักศึกษาน้อย เมื่อสอนเสร็จแล้วไม่มีการ
ประเมินผลว่า นักศึกษาเข้าใจวิธีการเรียนทางโทรทัศน์ไ้มากน้อยเพียงใด

๒. ปัญหาการเรียนการสอน

๒.๑ นักศึกษาจำนวนร้อยละ ๘๗.๓๓ เห็นว่า ขณะที่อาจารย์สอนทางโทรทัศน์มักจะ
ยืมนั่งกระดานดำ

๒.๒ การเขียนกระดานของอาจารย์ เขียนตัวอักษร เล็กเกินไปมองไม่ชัดแจ่ม

๒.๓ อาจารย์ไม่ใช้อุปกรณ์การสอน เพราะทางแผนกโสตทัศนศึกษาไม่มีหน่วยงาน
ที่ผลิตที่ผลิตอุปกรณ์ประเภทต่าง ๆ ตามที่อาจารย์ต้องการ

๒.๔ อาจารย์สอนกับเจ้าหน้าที่ควบคุมกล้อง ไม่มีการประสานงานกัน เจ้าหน้าที่
ถ้าภาพจับภาพตัวอักษรขณะที่อาจารย์อธิบายไม่ทัน นักศึกษาร้อยละ ๖๘.๑๗ เรียนไม่ค่อยรู้เรื่อง
จดคำบรรยายไม่ได้เลย

๓. ปัญหาเกี่ยวกับเครื่องรับโทรทัศน์

๓.๑ นักศึกษาจำนวนร้อยละ ๑๖.๓๔ มีความคิดเห็นว่า ขนาดของโทรทัศน์ ๒๔ นิ้ว
ที่อยู่ปัจจุบันเล็กไป ควรจะมีขนาดพิเศษใหญ่กว่านี้

๓.๒ นักศึกษาร้อยละ ๑๓.๘๓ เห็นว่า จำนวนเครื่องรับโทรทัศน์ยังมีน้อยไป ควรเพิ่ม
ใหม่มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

๓.๓ เครื่องรับโทรทัศน์ที่ชำรุดควรจะรับแก้ไขซ่อมแซมให้มีสภาพทัศนที่ไม่ปลอดภัยไว้

๓.๔ การซ่อมแซมวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ส่วนใหญ่ไม่มีการทำบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร
ไม่ทำรายการ เป็นสถิติ

๔. ปัญหาด้านอาคารสถานที่

๔.๑ นักศึกษาร้อยละ ๓๘.๓๓ เห็นว่า ระบบการถ่ายเทอากาศภายในห้องเรียนด้วย
โทรทัศน์นอกรอ

๔.๒ เสียงรบกวนจากภายนอกมีมาก เช่น เสียงรถยนต์ นักศึกษาที่เดินผ่านไปมา
คุยกันเสียงดัง

๔.๓ ระบบการควบคุมเสียงภายในห้องเรียนไม่ดี ทำให้เกิดเสียงก้อง

๔.๔ การจัดโต๊ะเรียนแออัดจนเกินไป

ปัญหาการใช้โทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการสอนในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งรวบรวมได้
จากอาจารย์คือ

๑. อาจารย์ในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ร้อยละ ๕๐ ไม่เคยศึกษาหรือผ่านการอบรมเกี่ยวกับ
วิชาโทรทัศน์การศึกษามาก่อนเลย อาจารย์ร้อยละ ๓๓.๓๕ ศึกษาเองจากตำราที่ไม่เกี่ยวข้องกับการ
โทรทัศน์ศึกษามากมาย

๒. อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๖๗.๕๐ สอบโดยวิธีบรรยายล้วน ๆ มีเพียงร้อยละ ๒๖.๒๕
เท่านั้นที่สอนบรรยายโดยมีอุปกรณ์การสอนประกอบ ซึ่งนักศึกษาเองมีความคิดเห็นว่า การเรียนโดยวิธี
บรรยายอย่างเดียวทำให้เกิดความเบื่อหน่าย

๓. การใช้โทรทัศน์ในมหาวิทยาลัยสวนใหญ่ใช้วิธีถ่ายทอดเป็นรายการสด มีเป็นส่วนน้อย
คือ ร้อยละ ๖.๒๕ ที่ทำเป็นเทปบันทึกการสอนไว้ล่วงหน้า

๔. สาเหตุที่อาจารย์ไม่ชอบใช้อุปกรณ์การสอน คือ ทางแผนกโสตทัศนศึกษา มีอุปกรณ์
การสอนประเภทต่าง ๆ น้อย บางชนิดที่ต่องการก็ไม่ให้ใช้ อาจารย์ร้อยละ ๑๗.๕ ไม่มีความรู้
เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ชนิดต่าง ๆ และขาดเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ

๕. อาจารย์ผู้สอนทางโทรทัศน์ ร้อยละ ๑๘.๗๕ มีความคิดวิตกกังวลว่า นักศึกษาจะเห็นภาพ
และได้ยินเสียงที่อาจารย์พูดหรือไม่

ขอเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการใช้โทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการสอนใน
มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเป็นการศึกษาต่อเนื่องจากการวิจัยของนางสาวพัฒนา เกียรติสมบูรณ์ ซึ่ง
ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการใช้โทรทัศน์
วงจรปิดเพื่อการศึกษา และได้ขอเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการซ่อมแซมปรับปรุงเครื่องรับโทรทัศน์
ที่ชำรุด การสอนควรจะมีอุปกรณ์ประกอบเพื่อช่วยให้นักเรียนสนใจยิ่งขึ้น มีการจัดทำบทเรียนเป็น
รายการโทรทัศน์ บันทึกเทปการสอนวิชาต่าง ๆ ไว้ใช้สอนในโอกาสต่อไป ฯลฯ แต่สิ่งเหล่านี้ยังไม่ได้มีการ
ปรับปรุงแก้ไขอย่างจริงจัง ซึ่งอาจจะเป็นเพราะทางมหาวิทยาลัยยังไม่มีศูนย์โสตทัศนศึกษาที่ถาวรก็ได้
ดังนั้น การวิจัยในครั้งต่อไปควรจะทำเรื่องเกี่ยวกับ โครงการจัดตั้งศูนย์โสตทัศนศึกษาในมหาวิทยาลัย
รามคำแหง ซึ่งถ้ามีศูนย์โสตทัศนศึกษาที่สมบูรณ์แล้ว ปัญหาในเรื่องต่าง ๆ คงจะได้รับการแก้ไขปรับปรุง
ให้ดียิ่งขึ้น.